ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)

της 4ης Φεβρουαρίου 2016*

«Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία ανακοπής — Αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού εικονιστικού σήματος STICK MiniMINI Beretta — Προγενέστερο κοινοτικό λεκτικό σήμα MINI WINI — Σχετικός λόγος απαραδέκτου — Έλλειψη κινδύνου συγχύσεως — Άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 216/96»

Στην υπόθεση Τ-247/14,

Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, με έδρα το Edewecht (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον S. Labesius, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από την A. Poch,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

Salumificio Fratelli Beretta SpA, με έδρα το Barzanò (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους G. Ghisletti, F. Braga και P. Pozzi, δικηγόρους,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 14ης Φεβρουαρίου 2014 (υπόθεση R 1159/2013-4), σχετικά με διαδικασία ανακοπής μεταξύ της Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG και της Salumificio Fratelli Beretta SpA,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. Frimodt Nielsen (εισηγητή), πρόεδρο, F. Dehousse και A. M. Collins, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Απριλίου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Αυγούστου 2014,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 12 Αυγούστου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα απαντήσεως της προσφεύγουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Νοεμβρίου 2014,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα ανταπαντήσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Ιανουαρίου 2015,

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν εντός μηνός από την κοινοποίηση της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας αίτημα καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως και λαμβάνοντας επομένως την απόφαση, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 135α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Στις 22 Ιουνίου 2011 η νυν παρεμβαίνουσα, Salumificio Fratelli Beretta SpA, υπέβαλε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).

2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το ακόλουθο εικονιστικό σημείο:



3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση του σήματος υπάγονται στις κλάσεις 29 και 43 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή:

— κλάση 29: «Κρέατα, πουλερικά και κυνήγι·

— κλάση 43: «Υπηρεσίες εστιάσεως (παροχής διατροφής και ποτών)».

4 Η αίτηση καταχωρίσεως του κοινοτικού σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 2011/139, της 26ης Ιουλίου 2011.

5 Στις 24 Οκτωβρίου 2011 η προσφεύγουσα, Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, άσκησε ανακοπή, δυνάμει του άρθρου 41 του κανονισμού 207/2009, κατά της καταχωρίσεως του σήματος η οποία είχε ζητηθεί για τα διαλαμβανόμενα στη σκέψη 3 προϊόντα και τις υπηρεσίες.

6 Η ανακοπή βασιζόταν στο προγενέστερο κοινοτικό λεκτικό σήμα MINI WINI, η αίτηση καταχωρίσεως του οποίου είχε κατατεθεί στις 31 Ιουλίου 2003, και το οποίο καταχωρίσθηκε στις 2 Μαρτίου 2005 (αριθ. καταχωρίσεως 3 297 835).

7 Τα προϊόντα τα οποία καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα, στο οποίο βασιζόταν η ανακοπή, υπάγονται ιδίως στην κλάση 29 και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Κρέατα και αλλαντικά, διατηρημένα κρέατα και αλλαντικά, ψάρια, πουλερικά και κυνήγι, επίσης σε μορφή έτοιμη προς κατανάλωση, σε διατηρημένη, μαριναρισμένη και κατεψυγμένη μορφή· εκχυλίσματα κρέατος· ζελατίνες, ζελατίνες κρέατος· έτοιμα γεύματα σε κονσέρβες, κυρίως αποτελούμενα από λαχανικά και/ή κρέας και/ή μανιτάρια και/ή αλλαντικά και/ή όσπρια και/ή πατάτες και/ή λαχανάλμη και/ή φρούτα· λαχανικά και μανιτάρια σε κονσέρβα, σούπες έτοιμες για μαγείρεμα, έτοιμες σούπες· πολτοί λαχανικών· κονσέρβες τροφίμων, είδη μικρογευμάτων, επίσης κατάλληλα για φούρνους μικροκυμάτων· προπαρασκευασμένα γεύματα έτοιμα για μαγείρεμα και κατανάλωση, επίσης κατάλληλα για φούρνους μικροκυμάτων, που περιέχουν κυρίως κρέατα και αλλαντικά, ψάρια, πουλερικά και κυνήγι, μανιτάρια, λαχανικά, όσπρια, πατάτες και/ή λαχανάλμη· λουκάνικα (hot dog)· αλλαντικά ως γέμιση ζυμαρικών· σαλάτες».

8 Ο λόγος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής ήταν ο αναφερόμενος στο άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009.

9 Με την από 30 Απριλίου 2013 απόφαση, το τμήμα ανακοπών έκανε δεκτή την ανακοπή, ιδίως ως προς τα προϊόντα «κρέατα, πουλερικά και κυνήγι», τα οποία υπάγονται στην κλάση 29. Αφενός, έκρινε ότι, όσον αφορά το προϊόν «αλλαντικά», το μόνο προϊόν για το οποίο η προσφεύγουσα είχε, κατά το εν λόγω τμήμα, αποδείξει την ουσιαστική χρήση του σήματός της, υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημάτων. Αφετέρου, όσον αφορά τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες, απέρριψε την ανακοπή για τον λόγο ότι οι ως άνω υπηρεσίες και το προϊόν για το οποίο αποδείχθηκε η χρήση του σήματος δεν ήταν παρόμοια.

10 Στις 21 Ιουνίου 2013, η νυν παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών ενώπιον του ΓΕΕΑ, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009.

11 Με την από 14 Φεβρουαρίου 2014 απόφαση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το τέταρτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε στο σύνολό της την απόφαση του τμήματος ανακοπών.

12 Πρώτον, το τμήμα προσφυγών έκρινε απαράδεκτο το αίτημα της προσφεύγουσας περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών όσον αφορά τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες, για τον λόγο ότι τούτο διεύρυνε το αντικείμενο της προσφυγής και δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009. Δεύτερον, έκρινε ότι, όσον αφορά τα υπαγόμενα στην κλάση 29 προϊόντα, δεν υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως των αντιπαρατιθέμενων σημάτων στην αντίληψη του ενδιαφερόμενου κοινού, κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, δεδομένου ότι η ομοιότητά τους περιοριζόταν στο περιγραφικό στοιχείο «mini».

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

14 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

15 Η παρεμβαίνουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά της έξοδα.

Σκεπτικό

16 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο λόγους ακυρώσεως οι οποίοι αντλούνται, πρώτον, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 216/96 της Επιτροπής, της 5ης Φεβρουαρίου 1996, σχετικά με τον κανονισμό διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ (ΕΕ L 28, σ. 11), όπως έχει τροποποιηθεί, και, δεύτερον, από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009.

Επί του πρώτου λόγου, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96

17 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του τμήματος προσφυγών κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Στο πλαίσιο αυτής της προσφυγής, η νυν προσφεύγουσα, ως καθής, διατύπωσε στο υπόμνημά της αντικρούσεως αίτημα περί μεταρρυθμίσεως της ως άνω αποφάσεως σχετικά με τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες. Το τμήμα προσφυγών έκρινε αυτό το αίτημα απαράδεκτο.

18 Στην υπό κρίση προσφυγή, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι παρέβη το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96, καθόσον έκρινε απαράδεκτο αίτημά της περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζει ότι, δυνάμει της διατάξεως αυτής, «στις διαδικασίες inter partes, ο διάδικος εναντίον του οποίου ασκείται η προσφυγή μπορεί, στο υπόμνημα αντικρούσεώς του, να διατυπώσει αιτήματα που να έχουν ως αντικείμενο την ακύρωση ή την αναθεώρηση της προσβαλλόμενης απόφασης σχετικά με ένα σημείο το οποίο δεν έχει αναφερθεί στην προσφυγή» και ότι «[τ]α αιτήματα αυτά καθίστανται άνευ αντικειμένου σε περίπτωση απόσυρσης της προσφυγής από τον προσφεύγοντα». Κατά τα λοιπά, αντιθέτως προς όσα το τμήμα προσφυγών φαίνεται να διαλαμβάνει στο σημείο 21 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η ως άνω διάταξη δεν αντιβαίνει στον κανονισμό 207/2009. Τέλος, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι εάν είχε κριθεί ως παραδεκτό το αίτημά της περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών, θα είχαν υπάρξει ουσιαστικές συνέπειες.

19 Το ΓΕΕΑ αναγνωρίζει ότι υπάρχουν αποκλίσεις μεταξύ των τμημάτων προσφυγών, όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96. Συναφώς, εφιστά την προσοχή του Γενικού Δικαστηρίου στην απόφαση της 7ης Απριλίου 2011, Intesa Sanpaolo κατά ΓΕΕΑ — MIP Metro (COMIT) (T-84/08, Συλλογή, EU:T:2011:144). Εντούτοις, εκτιμά ότι δεν είναι απαραίτητο να επιλυθεί το ζήτημα αυτό, δεδομένου, αφενός, ότι το αίτημα της προσφεύγουσας σχετικά με τις οικείες υπηρεσίες δεν θα είχε γίνει δεκτό επί της ουσίας και, αφετέρου, ότι δεν εθίγησαν τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας.

20 Η παρεμβαίνουσα υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών ερμήνευσε ορθώς τον κανονισμό 216/96 υπό το πρίσμα του κανονισμού 207/2009 και, κατά συνέπεια, έκρινε απαράδεκτο το αίτημα που διατύπωσε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του υπομνήματός της αντικρούσεως.

21 Πρώτον, διαπιστώνεται ότι, αντιθέτως προς όσα έκανε δεκτά το τμήμα προσφυγών στο σημείο 26 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96 δεν αναφέρεται πουθενά σε «αιτήματα» υπό την έννοια αιτημάτων με αντικείμενο την απόδειξη χρήσεως, την αναστολή ή την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

22 Κατά τη νομολογία, από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96 προκύπτει ότι, κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών, ο καθού μπορεί, στο πλαίσιο του υπομνήματός του αντικρούσεως, να ασκήσει το δικαίωμά του αμφισβητήσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, και μόνο η ιδιότητά του ως καθού τού επιτρέπει να αμφισβητήσει, μεταξύ άλλων, το κύρος αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Επιπροσθέτως, η ως άνω διάταξη δεν περιορίζει το εν λόγω δικαίωμα στους λόγους που έχουν ήδη προβληθεί στην προσφυγή. Συγκεκριμένα, προβλέπει ότι τα αιτήματα μπορεί να αφορούν ζήτημα το οποίο δεν έχει προβληθεί στην προσφυγή. Εξάλλου, η προαναφερθείσα διάταξη ουδόλως αναφέρεται στο το ότι ο καθού η προσφυγή θα μπορούσε να έχει ασκήσει ο ίδιος προσφυγή κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως. Επομένως, η απόφαση αυτή μπορεί να προσβληθεί είτε μέσω αυτοτελούς προσφυγής, όπως προβλέπεται στο άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009, είτε μέσω των αιτημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96 (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση COMIT, σκέψη 19 ανωτέρω, EU:T:2011:144, σκέψη 23).

23 Δεύτερον, αντιθέτως προς όσα εσφαλμένα έκρινε το τμήμα προσφυγών, το να κριθεί παραδεκτό το αίτημα που προέβαλε η προσφεύγουσα με το υπόμνημά της αντικρούσεως δεν έχει ως αποτέλεσμα να παρέχεται στον καθού η δυνατότητα να ασκεί, ενώπιον του τμήματος προσφυγών, προσφυγή κατά παράβαση της προθεσμίας και χωρίς καταβολή του τέλους που προβλέπονται στο άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009.

24 Συγκεκριμένα, προκύπτει σαφώς από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96 ότι η δυνατότητα υποβολής αιτήματος περί ακυρώσεως ή μεταρρυθμίσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως για ζήτημα το οποίο δεν προβλήθηκε στο πλαίσιο της προσφυγής περιορίζεται στις διαδικασίες inter partes. Το αίτημα αυτό πρέπει να διατυπώνεται στο υπόμνημα αντικρούσεως, στο πλαίσιο των ως άνω διαδικασιών. Για τον λόγο αυτό, όπως ορθώς υπογράμμισε και η προσφεύγουσα, η διάταξη αυτή προβλέπει ότι τέτοιο αίτημα καθίσταται άνευ αντικειμένου σε περίπτωση παραιτήσεως ενώπιον του τμήματος προσφυγών. Επομένως, προκειμένου να προσβληθεί απόφαση του τμήματος ανακοπών, η αυτοτελής προσφυγή του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 είναι το μόνο ένδικο βοήθημα που καθιστά δυνατή τη σαφή προβολή των αιτιάσεων του προσφεύγοντος. Ως εκ τούτου, το αίτημα περί ακυρώσεως ή μεταρρυθμίσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως για ζήτημα το οποίο δεν προβλήθηκε στο πλαίσιο της προσφυγής κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96 διαφοροποιείται από την προσφυγή του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009. Επομένως, όπως ορθώς προέβαλε η προσφεύγουσα, οι προϋποθέσεις του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 δεν εφαρμόζονται επί του ως άνω αιτήματος.

25 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι, σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96, η προσφεύγουσα, ως καθής ενώπιον του τμήματος προσφυγών, υπέβαλε, στο πλαίσιο του υπομνήματός της αντικρούσεως, αίτημα περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών σχετικά με τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες. Επιπροσθέτως, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 23 και 24 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν υποχρεούτο, στο πλαίσιο αυτό, να τηρήσει την προθεσμία και να καταβάλει το τέλος που προβλέπονται στο άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009. Κατά συνέπεια, εσφαλμένα το τμήμα προσφυγών απέρριψε το ως άνω αίτημα ως απαράδεκτο.

26 Εξάλλου, όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας και του ΓΕΕΑ σχετικά με το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας αναφορικά με τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες, υπενθυμίζεται ότι ο έλεγχος που ασκεί το Γενικό Δικαστήριο σύμφωνα με το άρθρο 65 του κανονισμού 207/2009 είναι έλεγχος νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ. Στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να ακυρώσει ή να μεταρρυθμίσει την απόφαση κατά της οποίας στρέφεται η προσφυγή παρά μόνον αν, κατά τον χρόνο εκδόσεώς της, συνέτρεχε ένας από τους λόγους ακυρώσεως ή μεταρρυθμίσεως που προβλέπει το άρθρο 63, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2008, Les Éditions Albert René κατά ΓΕΕΑ, C-16/06 P, Συλλογή, EU:C:2008:739, σκέψη 123). Εντούτοις, η εξουσία μεταρρυθμίσεως που αναγνωρίζεται στο Γενικό Δικαστήριο δεν επάγεται ότι αυτό έχει την εξουσία να υποκαθιστά με τη δική του κρίση το τμήμα προσφυγών ούτε να αποφαίνεται επί ζητήματος για το οποίο δεν έχει ακόμη αποφανθεί το εν λόγω τμήμα (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 5ης Ιουλίου 2011 Edwin κατά ΓΕΕΑ, C-263/09 P, Συλλογή, EU:C:2011:452, σκέψεις 71 και 72).

27 Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση, δεν απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να εκτιμήσει το βάσιμο επιχειρηματολογίας η οποία δεν εξετάσθηκε από το τμήμα προσφυγών.

28 Συμπερασματικώς, πρέπει να γίνει δεκτός ο πρώτος λόγος, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 216/96, και, κατά συνέπεια, να ακυρωθεί εν μέρει η προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον με αυτή απορρίφθηκε το αίτημα της προσφεύγουσας σχετικά με τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες.

Επί του δευτέρου λόγου, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009

29 Προκαταρκτικώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι ο δεύτερος λόγος που προβάλλει η προσφεύγουσα αφορά την απόρριψη της ανακοπής, σχετικά με τα υπαγόμενα στην κλάση 29 προϊόντα.

30 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το τμήμα προσφυγών κατέληξε εσφαλμένα στο συμπέρασμα, καταρχάς, ότι ο διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου κοινοτικού σήματος δεν ήταν εντονότερος του μέσου, εν συνεχεία, ότι το επίπεδο προσοχής του ενδιαφερόμενου κοινού ήταν μέσο και, τέλος, ότι δεν υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημάτων.

31 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

32 Κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, κατόπιν ανακοπής του δικαιούχου προγενέστερου σήματος, το σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση δεν γίνεται δεκτό εάν, λόγω του ταυτοσήμου ή της ομοιότητάς του προς προγενέστερο σήμα και του ταυτοσήμου ή της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που προσδιορίζουν τα δύο σήματα, υφίσταται κίνδυνος συγχύσεως του κοινού της εδαφικής περιοχής στην οποία χαίρει προστασίας το προγενέστερο σήμα. Ο κίνδυνος συγχύσεως περιλαμβάνει και τον κίνδυνο συσχετίσεως προς το προγενέστερο σήμα.

33 Κατά πάγια νομολογία, κίνδυνος συγχύσεως υφίσταται όταν το κοινό ενδέχεται να σχηματίσει την πεποίθηση ότι τα επίμαχα προϊόντα ή οι επίμαχες υπηρεσίες προέρχονται από την ίδια επιχείρηση ή από οικονομικώς συνδεόμενες μεταξύ τους επιχειρήσεις. Κατά την ίδια νομολογία, ο κίνδυνος συγχύσεως πρέπει να εκτιμάται σφαιρικώς, αναλόγως του τρόπου με τον οποίο το ενδιαφερόμενο κοινό αντιλαμβάνεται τόσο τα σχετικά σημεία όσο και τα οικεία προϊόντα ή υπηρεσίες και λαμβανομένων υπόψη όλων των χαρακτηριστικών στοιχείων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως δε της αμφίδρομης σχέσεως μεταξύ της ομοιότητας των σημείων και της ομοιότητας των προϊόντων ή υπηρεσιών που αυτά προσδιορίζουν [βλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 2003, Laboratorios RTB κατά ΓΕΕΑ — Giorgio Beverly Hills (GIORGIO BEVERLY HILLS), T-162/01, Συλλογή, EU:T:2003:199, σκέψεις 30 έως 33 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

34 Για την εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, ο κίνδυνος συγχύσεως προϋποθέτει το πανομοιότυπο ή την ομοιότητα των αντιπαρατιθέμενων σημάτων και το πανομοιότυπο ή την ομοιότητα των προσδιοριζόμενων προϊόντων ή υπηρεσιών. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές [βλ. απόφαση της 22ας Ιανουαρίου 2009, Commercy κατά ΓΕΕΑ — easyGroup IP Licensing (easyHotel), T-316/07, Συλλογή, EU:T:2009:14, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

35 Η εξέταση της εκτιμήσεως του τμήματος προσφυγών περί του κινδύνου συγχύσεως μεταξύ των αντιπαρατιθέμενων σημάτων πρέπει να γίνει με γνώμονα τις ως άνω αρχές.

Επί του ενδιαφερόμενου κοινού

36 Καταρχάς, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, δεδομένου ότι τα οικεία προϊόντα είναι φθηνά, το επίπεδο προσοχής του κοινού κατά την αγορά τους είναι χαμηλό. Εν συνεχεία, υποστηρίζει ότι το τμήμα προσφυγών παρέβλεψε, στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του, το ιταλικό κοινό, καθώς και το γεγονός ότι ο καταναλωτής σπανίως είχε τη δυνατότητα να προβεί σε άμεση σύγκριση των διαφορετικών σημάτων.

37 Κατά τη νομολογία, στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτιμήσεως του κινδύνου συγχύσεως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο μέσος καταναλωτής της οικείας κατηγορίας προϊόντων, ο οποίος θεωρείται ότι έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος. Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη ότι το επίπεδο της προσοχής του μέσου καταναλωτή είναι δυνατόν να μεταβάλλεται αναλόγως της κατηγορίας των αντίστοιχων προϊόντων ή υπηρεσιών [βλ. απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2007, Mundipharma κατά ΓΕΕΑ — Altana Pharma (RESPICUR), T-256/04, Συλλογή, EU:T:2007:46, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

38 Σε περίπτωση κατά την οποία το προγενέστερο σήμα χαίρει προστασίας στο σύνολο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ο τρόπος με τον οποίο προσλαμβάνει τα αντιπαρατιθέμενα σήματα ο καταναλωτής των οικείων υπηρεσιών εντός της συγκεκριμένης εδαφικής περιοχής. Ωστόσο, πρέπει να υπομνησθεί ότι αρκεί να συντρέχει έστω και σε τμήμα της Ένωσης σχετικός λόγος απαραδέκτου της καταχωρίσεως κατά το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 207/2009, ώστε να μην καταχωριστεί ένα κοινοτικό σήμα [βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 2006, Mast-Jägermeister κατά ΓΕΕΑ — Licorera Zacapaneca (VENADO με πλαίσιο κ.λπ.), T-81/03, T-82/03 και T-103/03, Συλλογή, EU:T:2006:397, σημείο 76 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

39 Στην προκειμένη περίπτωση, και όπως βασίμως υποστήριξε το ΓΕΕΑ, ορθώς το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι, δεδομένου ότι τα οικεία προϊόντα ήταν προϊόντα ευρείας καταναλώσεως, το ενδιαφερόμενο κοινό ήταν ο μέσος καταναλωτής της Ένωσης, ο οποίος θεωρείται ότι έχει τη συνήθη πληροφόρηση και είναι ευλόγως προσεκτικός και ενημερωμένος [βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2007, Cabrera Sánchez κατά ΓΕΕΑ — Industrias Cárnicas Valle (el charcutero artesano), T-242/06, EU:T:2007:391, σκέψη 38].

40 Το συμπέρασμα αυτό δεν ανατρέπεται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας. Πράγματι, το τμήμα προσφυγών ουδόλως παρέλειψε να λάβει υπόψη το ιταλικό κοινό. Αναφέρθηκε σε αυτό ρητώς στο σημείο 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως, όπου επισήμανε ότι ο όρος «mini» γινόταν αντιληπτός στο σύνολο της επικράτειας της Ένωσης, περιλαμβανομένης της Ιταλίας, υπό την έννοια «μικρός». Ομοίως, στο σημείο 45 της ως άνω αποφάσεως, αφού υπενθύμισε την απόφαση της 22ας Ιουνίου 1999, Lloyd Schuhfabrik Meyer (C-342/97, Συλλογή, EU:C:1999:323), το τμήμα προσφυγών ορθώς επισήμανε ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ο καταναλωτής είχε σπανίως τη δυνατότητα να προβεί σε άμεση σύγκριση των διαφορετικών σημάτων· αντιθέτως, έπρεπε να εμπιστεύεται την ατελή εικόνα που είχε εντυπωθεί στη μνήμη του.

41 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αναφορικά με το ενδιαφερόμενο κοινό πρέπει να απορριφθούν.

Επί της συγκρίσεως των προϊόντων

42 Κατά πάγια νομολογία, για την εκτίμηση της ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων προϊόντων ή υπηρεσιών, επιβάλλεται να λαμβάνονται υπόψη όλοι οι κρίσιμοι παράγοντες που χαρακτηρίζουν τη μεταξύ τους σχέση. Στους παράγοντες αυτούς περιλαμβάνονται, ιδίως, η φύση τους, ο προορισμός τους, η χρήση τους καθώς και ο ανταγωνιστικός ή συμπληρωματικός χαρακτήρας τους. Μπορούν να λαμβάνονται υπόψη και άλλοι παράγοντες όπως, για παράδειγμα, τα δίκτυα διανομής των οικείων προϊόντων [βλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ — Bolaños Sabri (PiraÑAM diseño original Juan Bolaños), T-443/05, Συλλογή, EU:T:2007:219, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

43 Στην προκειμένη περίπτωση, όλα τα προϊόντα τα οποία αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση καλύπτονται από το προγενέστερο σήμα. Κατά συνέπεια, τα οικεία προϊόντα ταυτίζονται προς εκείνα τα οποία αφορά το προγενέστερο σήμα, στοιχείο το οποίο, κατά τα λοιπά, δεν αμφισβητείται.

Επί της συγκρίσεως των σημάτων

44 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα κυρίαρχα στοιχεία των επίμαχων σημείων είναι, για το μεν σήμα του οποίου ζητείται η καταχώριση, το στοιχείο «minimini», για το δε προγενέστερο σήμα, ο όρος «mini wini». Εκτιμά ότι τα ως άνω σημεία είναι σε μεγάλο βαθμό παρόμοια, δεδομένου ότι περιλαμβάνουν αμφότερα τον όρο «mini», και προφέρονται παρεμφερώς, καθόσον η προφορά του ως άνω όρου ακολουθείται από εκείνη του συνόλου γραμμάτων «ini» σε καθένα από τα σημεία. Κατ' αυτήν, τα δύο αυτά στοιχεία δημιουργούν, για καθένα από τα δύο σήματα, ρίμα και, κατά συνέπεια, απομνημονεύονται και αναγνωρίζονται ευκολότερα από το ενδιαφερόμενο κοινό. Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν έλαβε υπόψη ότι το στοιχείο «minimini» ήταν το κεντρικό στοιχείο του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση λόγω του κυρίαρχου μεγέθους του και της δεσπόζουσας θέσεώς του. Τέλος, εκτιμά ότι, οπτικώς, το γράμμα «w» του προγενέστερου σήματος είναι δυνατόν να γίνει αντιληπτό ως αντεστραμμένο «m».

45 Η σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως πρέπει, όσον αφορά την οπτική, φωνητική ή εννοιολογική ομοιότητα των επίμαχων σημείων, να στηρίζεται στη συνολική εντύπωση που δημιουργούν τα εν λόγω σημεία, λαμβανομένων ιδίως υπόψη των διακριτικών και κυρίαρχων στοιχείων τους. Ο τρόπος με τον οποίο προσλαμβάνει τα σήματα ο μέσος καταναλωτής των οικείων προϊόντων ή υπηρεσιών έχει καθοριστική σημασία για τη σφαιρική εκτίμηση του εν λόγω κινδύνου. Συναφώς, ο μέσος καταναλωτής προσλαμβάνει συνήθως ένα σήμα ως μία ολότητα και δεν επιδίδεται σε εξέταση των διαφόρων λεπτομερειών του (βλ. απόφαση της 12ης Ιουνίου 2007, ΓΕΕΑ κατά Shaker, C-334/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:333, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Η εκτίμηση της ομοιότητας μεταξύ δύο σημάτων δεν σημαίνει ότι μόνον ένα από τα στοιχεία που απαρτίζουν το σύνθετο σήμα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και να συγκρίνεται με το άλλο σήμα. Αντιθέτως, κατά τη σύγκριση αυτή, τα αντιπαρατιθέμενα σήματα πρέπει να εξετάζονται το καθένα ως ολότητα, γεγονός που δεν αποκλείει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, το ενδεχόμενο να κυριαρχούν στη συνολική εντύπωση που δημιουργεί ένα σύνθετο σήμα στη μνήμη του ενδιαφερόμενου κοινού ένα ή περισσότερα από τα στοιχεία που το απαρτίζουν (βλ. απόφαση ΓΕΕΑ κατά Shaker, σκέψη 45 ανωτέρω, EU:C:2007:333, σκέψη 41 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Το κυρίαρχο στοιχείο μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό κριτήριο για την εκτίμηση της ομοιότητας μόνο στην περίπτωση που όλα τα άλλα στοιχεία που απαρτίζουν το σήμα είναι αμελητέα (αποφάσεις ΓΕΕΑ κατά Shaker, σκέψη 45 ανωτέρω, EU:C:2007:333, σκέψη 42, και της 20ής Σεπτεμβρίου 2007, Nestlé κατά ΓΕΕΑ, C-193/06 P, EU:C:2007:359, σκέψη 42). Τούτο μπορεί να συμβαίνει ιδίως όταν το ως άνω στοιχείο τείνει να κυριαρχεί, αυτό καθεαυτό, στην εικόνα του σήματος την οποία συγκρατεί στη μνήμη του το ενδιαφερόμενο κοινό, κατά τρόπον ώστε όλα τα υπόλοιπα συστατικά στοιχεία του σήματος να είναι αμελητέα για τη συνολική εντύπωση που αυτό προκαλεί (προαναφερθείσα απόφαση Nestlé κατά ΓΕΕΑ, EU:C:2007:359, σκέψη 43).

47 Επιπροσθέτως, κατά τη νομολογία, γενικώς το κοινό δεν εκλαμβάνει ένα περιγραφικό στοιχείο, που αποτελεί τμήμα ενός σύνθετου σήματος, ως το διακριτικό και κυρίαρχο στοιχείο της συνολικής εντυπώσεως που το σήμα αυτό προκαλεί [αποφάσεις της 3ης Ιουλίου 2003, Alejandro κατά ΓΕΕΑ — Anheuser Busch (BUDMEN), T-129/01, Συλλογή, EU:T:2003:184, σκέψη 53, της 6ης Οκτωβρίου 2004, New Look κατά ΓΕΕΑ — Naulover (NLSPORT, NLJEANS, NLACTIVE και NLCollection), T-117/03 έως T-119/03 και T-171/03, Συλλογή, EU:T:2004:293, σκέψη 34, και της 7ης Ιουλίου 2005, Miles International κατά ΓΕΕΑ — Biker Miles (Biker Miles), T-385/03, Συλλογή, EU:T:2005:276, σκέψη 44].

Επί της οπτικής συγκρίσεως

48 Καταρχάς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, προκειμένου να εκτιμηθεί ο διακριτικός χαρακτήρας στοιχείου σύνθετου σήματος, πρέπει να εκτιμηθεί η κατά το μάλλον ή ήττον μεγάλη ικανότητα του στοιχείου αυτού να συμβάλει στον προσδιορισμό των προϊόντων ή των υπηρεσιών για τα οποία καταχωρίστηκε το σήμα ως προερχομένων από συγκεκριμένη επιχείρηση και συνεπώς να διακρίνει τα εν λόγω προϊόντα ή τις υπηρεσίες από τα αντίστοιχα άλλων επιχειρήσεων. Κατά την εκτίμηση αυτή, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, ιδίως, οι συμφυείς ιδιότητες του επίμαχου στοιχείου σε σχέση με το αν το στοιχείο αυτό στερείται ολωσδιόλου διακριτικού χαρακτήρα όσον αφορά τα προϊόντα για τα οποία καταχωρίστηκε το σήμα [βλ. απόφαση της 13ης Ιουνίου 2006, Inex κατά ΓΕΕΑ — Wiseman (Απεικόνιση δέρματος αγελάδας), T-153/03, Συλλογή, EU:T:2006:157, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

49 Εν προκειμένω, επισημαίνεται ότι τα επίμαχα σημεία περιλαμβάνουν αμφότερα τον όρο «mini», ο οποίος αναφέρεται σε χαρακτηριστικό γνώρισμα των οικείων προϊόντων. Συγκεκριμένα, όπως ορθώς ανέλυσε στο σημείο 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως το τμήμα προσφυγών, ο ως άνω όρος αναφέρεται στο μικρό μέγεθος των προϊόντων, στοιχείο που, εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί. Ως εκ τούτου, ο όρος αυτός περιλαμβάνει μια περιγραφική νύξη και, κατά συνέπεια, είναι λιγότερο πρόσφορος να συμβάλει στην ταυτοποίηση των προϊόντων για τα οποία καταχωρίσθηκε το σήμα, ως προερχομένων από συγκεκριμένη επιχείρηση.

50 Επιπροσθέτως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η επανάληψη του όρου «mini» στο στοιχείο «minimini» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν καθιστά το εν λόγω στοιχείο περισσότερο διακριτικό. Συγκεκριμένα, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι το ως άνω στοιχείο πρέπει να αναλυθεί ως ολότητα, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το ενδιαφερόμενο κοινό θα εκλαμβάνει το εν λόγω στοιχείο ως απλή επανάληψη του όρου «mini». Επομένως, το οικείο κοινό θα αντιλαμβάνεται το συγκεκριμένο στοιχείο ως απλή επισήμανση του πολύ μικρού μεγέθους των επίμαχων προϊόντων. Δεν θα αντιλαμβάνεται το επίμαχο στοιχείο ως διακριτικό.

51 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, γενικώς, το κοινό δεν θα εκλάβει ένα περιγραφικό στοιχείο, το οποίο αποτελεί τμήμα ενός σύνθετου σήματος, ως το διακριτικό και κυρίαρχο στοιχείο της συνολικής εντυπώσεως που αυτό προκαλεί. Εντούτοις, ο περιορισμένος διακριτικός χαρακτήρας στοιχείου συνθέτου σήματος δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι το στοιχείο αυτό δεν μπορεί να είναι κυρίαρχο, εφόσον, λόγω ιδίως της θέσης του στο σημείο ή των διαστάσεών του, μπορεί να εντυπωθεί στην αντίληψη του καταναλωτή και να διαφυλαχθεί στη μνήμη του (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση Απεικόνιση δέρματος αγελάδας, σκέψη 48 ανωτέρω, EU:T:2006:157, σκέψη 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

52 Επομένως, πρέπει να εξετασθεί εάν το στοιχείο «minimini» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δύναται να επιβληθεί ως το κυρίαρχο στοιχείο του ως άνω σήματος λόγω του μεγέθους ή της θέσεώς του.

53 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ένα σύνθετο σήμα μπορεί να θεωρηθεί παρόμοιο προς άλλο σήμα, το οποίο είναι πανομοιότυπο ή παρόμοιο προς ένα από τα στοιχεία που απαρτίζουν το σύνθετο σήμα, μόνον αν το στοιχείο αυτό είναι το κυρίαρχο στοιχείο στη συνολική εντύπωση που προκαλεί το σύνθετο σήμα. Τούτο συμβαίνει οσάκις το συνθετικό στοιχείο και μόνον αυτό είναι ικανό να κυριαρχεί στην εικόνα του σήματος αυτού την οποία συγκρατεί στη μνήμη του το ενδιαφερόμενο κοινό και, επομένως, όλα τα υπόλοιπα στοιχεία που απαρτίζουν το σήμα είναι αμελητέα στο πλαίσιο της συνολικής εντυπώσεως που αυτό προκαλεί (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2002, Matratzen Concord κατά ΓΕΕΑ — Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Συλλογή, EU:T:2002:261, σκέψη 33]. Εντούτοις, το κυρίαρχο στοιχείο μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό κριτήριο για την εκτίμηση της ομοιότητας μόνο στην περίπτωση που όλα τα άλλα συστατικά στοιχεία του σήματος είναι αμελητέα.

54 Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, διαπιστώνεται ότι, λαμβανομένων υπόψη των λέξεων «stick», «fratelli», «beretta», «1812» και «gli originali» που το περιστοιχίζουν, το στοιχείο «minimini» δεν συνιστά το κυρίαρχο στοιχείο του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση, κατά την έννοια της προπαρατεθείσας στη σκέψη 53 νομολογίας.

55 Όπως επισήμανε βεβαίως το τμήμα προσφυγών, οι λέξεις «fratelli», «1812» και «gli originali» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση θα προσελκύουν λιγότερο την προσοχή του ενδιαφερόμενου κοινού λόγω του μικρού μεγέθους τους, και το στοιχείο «stick» του ως άνω σήματος θα συναρμόζεται προς τη συνολική εντύπωση όσον αφορά το αγγλόφωνο κοινό, το οποίο θα το αντιλαμβάνεται ως περιγραφικό της μορφής των οικείων προϊόντων.

56 Εντούτοις, την προσοχή του κοινού θα συγκρατεί το στοιχείο «beretta» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση το οποίο, αντιθέτως προς τον όρο «mini», δεν σημαίνει κάτι στις κρίσιμες γλώσσες. Πρέπει να διευκρινισθεί ότι, όπως ακριβώς διέλαβε και το τμήμα προσφυγών στο σημείο 41 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το γεγονός ότι ο μέσος Ιταλός καταναλωτής μπορεί να αναγνωρίσει το στοιχείο αυτό ως πατρώνυμο δεν είναι κρίσιμο, δεδομένου ότι τούτο δεν έχει ισοδύναμο στο προγενέστερο σήμα και δεν παρουσιάζει καμία ομοιότητα προς αυτό. Επισημαίνεται ότι το ως άνω στοιχείο είναι γραμμένο με λευκή γραμματοσειρά εντός σκουρόχρωμου ωοειδούς σχήματος, γεγονός που το αναδεικνύει οπτικώς.

57 Ως εκ τούτου, το σύνολο των στοιχείων τα οποία απαρτίζουν το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, και ειδικότερα το στοιχείο «beretta», συμβάλλουν στον καθορισμό της εικόνας του ως άνω σήματος που το ενδιαφερόμενο κοινό διατηρεί στη μνήμη του και, κατά συνέπεια, δεν είναι αμελητέα. Επομένως, κρίνεται ότι η οπτική σύγκριση μεταξύ των επίμαχων σημείων πρέπει να γίνει βάσει του συνόλου των στοιχείων τους και όχι αποκλειστικώς βάσει των στοιχείων «minimini», όσον αφορά το ως άνω σήμα, και «miniwini», όσον αφορά το προγενέστερο σήμα.

58 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να επικυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον καταλήγει στο συμπέρασμα, στο σημείο 41, ότι τα επίμαχα σημεία παρουσιάζουν μικρή οπτική ομοιότητα.

59 Εξάλλου, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι το γράμμα «w» του προγενέστερου σήματος δύναται να γίνει αντιληπτό ως αντεστραμμένο «m», το σχετικό επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν επηρεάζει τον υποτιθέμενο κυρίαρχο χαρακτήρα του στοιχείου «minimini» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση και δεν δύναται να αυξήσει τον βαθμό ομοιότητας μεταξύ των επίμαχων σημείων.

Επί της φωνητικής συγκρίσεως

60 Όσον αφορά τη φωνητική σύγκριση, πρέπει να επικυρωθεί η διαπίστωση του τμήματος προσφυγών κατά την οποία υφίσταται μικρή ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημείων.

61 Συγκεκριμένα, διαπιστώνεται ότι, όπως ακριβώς έκρινε και το τμήμα προσφυγών στο σημείο 42 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το ενδιαφερόμενο κοινό θα επικεντρώνει την προσοχή του στο στοιχείο «beretta» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, το οποίο είναι περισσότερο διακριτικό, και, σε κάποιο βαθμό, στο στοιχείο «stick» του ως άνω σήματος για το τμήμα του κοινού το οποίο δεν αντιλαμβάνεται τη σημασία του. Ωστόσο, τα δύο αυτά στοιχεία δεν έχουν ισοδύναμα στο πλαίσιο του προγενέστερου σήματος. Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα επίμαχα σημεία δεν προφέρονται με τον ίδιο τρόπο.

62 Ως εκ τούτου, ορθώς έκρινε το τμήμα προσφυγών ότι η φωνητική ομοιότητα μεταξύ των επίμαχων σημείων ήταν μικρή.

Επί της εννοιολογικής συγκρίσεως

63 Όσον αφορά την εννοιολογική σύγκριση, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα επίμαχα σημεία είναι ελάχιστα παρόμοια, δεδομένου ότι μόνο κοινό τους στοιχείο είναι ο όρος «mini», ο οποίος απλώς περιγράφει ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα των οικείων προϊόντων.

64 Κατά συνέπεια, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι τα επίμαχα σημεία ήταν ελάχιστα παρόμοια από εννοιολογικής απόψεως.

Επί του κινδύνου συγχύσεως

65 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν συνήγαγε, από τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία, τον έντονο διακριτικό χαρακτήρα που είχε αποκτήσει το προγενέστερο σήμα. Επίσης, προσάπτει στο τμήμα προσφυγών ότι δεν επικέντρωσε αρκούντως την προσοχή του στον Ιταλό καταναλωτή στο πλαίσιο της εκτιμήσεώς του. Επιπροσθέτως, εκτιμά ότι το ενδιαφερόμενο κοινό θα έχει την τάση να συντέμνει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση κατά την απομνημόνευση ή οσάκις κατονομάζει τα οικεία προϊόντα. Εξάλλου, εκτιμά ότι οι λέξεις «stick», «gli originali» και «fratelli beretta 1812» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν θα γίνονται αντιληπτά ως στοιχεία εξίσου σημαντικά με το στοιχείο «minimini» του ως άνω σήματος. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, το τελευταίο ως άνω στοιχείο, πέραν του γεγονότος ότι στερείται παντελώς σημασίας, αποτελεί το πλέον ευανάγνωστο στοιχείο του σήματος αυτού. Επομένως, το τμήμα προσφυγών θα έπρεπε να είχε κρίνει το επίμαχο στοιχείο ως το κυρίαρχο στη συνολική εντύπωση που προξενεί το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση, ή θα έπρεπε, τουλάχιστον, να είχε αναγνωρίσει την αυτοτελή διακριτική του θέση. Ως εκ τούτου, κατά την προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών υπέπεσε σε πλάνη, καθόσον απέκλεισε την ύπαρξη κινδύνου συγχύσεως.

66 Η σφαιρική εκτίμηση του κινδύνου συγχύσεως γίνεται με δεδομένο ότι υφίσταται αμφίδρομη σχέση μεταξύ των συνεκτιμωμένων παραγόντων και, ιδίως, μεταξύ της ομοιότητας των σημάτων και της ομοιότητας των προϊόντων και υπηρεσιών που αυτά προσδιορίζουν. Έτσι, τυχόν μικρή ομοιότητα μεταξύ των προσδιοριζομένων προϊόντων ή υπηρεσιών δύναται να αντισταθμιστεί από την έντονη

ομοιότητα μεταξύ των σημάτων και αντιστρόφως (αποφάσεις της 29ης Σεπτεμβρίου 1998, Canon, C-39/97, Συλλογή, EU:C:1998:442, σκέψη 17, και VENADO με πλαίσιο κ.λπ., σκέψη 38 ανωτέρω, EU:T:2006:397, σκέψη 74).

67 Όσον αφορά τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία προσκόμισε η προσφεύγουσα, υπενθυμίζεται ότι η ύπαρξη διακριτικού χαρακτήρα εντονότερου του συνήθους, λόγω της αναγνωρισιμότητας ενός σήματος στην αγορά, προϋποθέτει οπωσδήποτε ότι το σήμα αυτό είναι γνωστό τουλάχιστον σε σημαντικό τμήμα του οικείου κοινού [βλ. απόφαση της 12ης Ιουλίου 2006, Vitakraft-Werke Wührmann κατά ΓΕΕΑ — Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, Συλλογή, EU:T:2006:202, σκέψη 34 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Στην προκειμένη περίπτωση, αποδείχθηκε ότι το ενδιαφερόμενο κοινό είναι ο καταναλωτής της Ένωσης.

68 Για να εξετασθεί αν ένα σήμα διαθέτει έντονο διακριτικό χαρακτήρα λόγω του ότι είναι γνωστό στο κοινό, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλα τα κρίσιμα στη συγκεκριμένη περίπτωση στοιχεία, ήτοι, μεταξύ άλλων, το μερίδιο της αγοράς που αναλογεί στην οικεία εταιρία, η ένταση, η γεωγραφική εξάπλωση και η χρονική διάρκεια της χρήσεώς της, το μέγεθος των επενδύσεων στις οποίες έχει προβεί η επιχείρηση για την προώθησή της, το ποσοστό των ενδιαφερομένων κύκλων που αναγνωρίζει χάρη στην εταιρική επωνυμία τα προϊόντα ή τις υπηρεσίες ως προερχόμενα από συγκεκριμένη επιχείρηση, καθώς και οι δηλώσεις των εμπορικών και βιομηχανικών επιμελητηρίων ή άλλων επαγγελματικών ενώσεων (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση VITACOAT, σκέψη 67 ανωτέρω, EU:T:2006:202, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα προσκόμισε ενώπιον του τμήματος προσφυγών τα ίδια αποδεικτικά στοιχεία με εκείνα που είχε προσκομίσει ενώπιον του τμήματος ανακοπών. Τα εν λόγω αποδεικτικά στοιχεία είναι τα ακόλουθα:

— βεβαίωση του γενικού διευθυντή της προσφεύγουσας επιχειρήσεως, στην οποία αναφέρονται ο όγκος των πωλήσεων και ο κύκλος εργασιών για τα έτη 2006-2009·

— αντίγραφα των ετικετών των προϊόντων·

— επιστολή της εταιρίας που είναι υπεύθυνη για την επικοινωνία της προσφεύγουσας επιχειρήσεως, σχετικά με τα κονδύλια τα οποία δαπανήθηκαν για τηλεοπτική διαφήμιση μεταξύ του 2005 και του 2009 (358 700 ευρώ έως 476 300 ευρώ, 668 έως 934 τηλεοπτικά μηνύματα κατ' έτος)·

— διαφημιστικά φυλλάδια αλλαντικών·

— ένα CD που περιέχει παραδείγματα τηλεοπτικής διαφημίσεως·

— τιμολόγια και εντολές αγοράς προϊόντων που χαρακτηρίζονται ως αλλαντικά και τα οποία πωλούνται υπό το εμπορικό σήμα MINI WINI·

— στιγμιότυπα οθόνης ιστοχώρων ηλεκτρονικής λιανικής πωλήσεως τροφίμων, οι οποίοι εμπορεύονται αλλαντικά, πωλούμενα υπό το εμπορικό σήμα MINI WINI·

— απόσπασμα του μητρώου της Deutsche Patent-und Markemamt (γερμανικό Γραφείο Ευρεσιτεχνιών και Εμπορικών Σημάτων) σχετικά με το λεκτικό σήμα MINI WINI·

— στιγμιότυπα ιστοσελίδας με διαφήμιση αλλαντικών, πωλούμενων υπό το εμπορικό σήμα MINI WINI·

— αντίγραφο φωτογραφίας των προϊόντων της προσφεύγουσας σε βαζάκι και μια δήλωση της προσφεύγουσας σχετικά με διάφορες πτυχές των προϊόντων της, όπως τα συστατικά τους.

70 Καταρχάς, επισημαίνεται ότι τα αποδεικτικά στοιχεία τα οποία αφορούν τον όγκο των πωλήσεων και το διαφημιστικό υλικό του προγενέστερου σήματος δεν μπορούν να εκληφθούν ως άμεσα αποδεικτικά στοιχεία της υπάρξεως έντονου διακριτικού χαρακτήρα λόγω ενδεχόμενης αναγνωρίσεως του σήματος από το κοινό. Συγκεκριμένα, ο όγκος πωλήσεων και το διαφημιστικό υλικό καθεαυτά δεν αποδεικνύουν ότι το κοινό το οποίο αφορούν τα οικεία προϊόντα αντιλαμβάνεται το σημείο ως ένδειξη εμπορικής προελεύσεως [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2007, Glaverbel κατά ΓΕΕΑ (Σχέδιο σε υάλινη επιφάνεια), T-141/06, EU:T:2007:273, σκέψη 41].

71 Εν συνεχεία, όσον αφορά την παραγωγή και την προβολή τηλεοπτικών μηνυμάτων, η προσφεύγουσα προσκόμισε, μεταξύ άλλων, επιστολή εταιρίας επικοινωνίας στην οποία παρατίθεται, υπό μορφή πίνακα, ο αριθμός των προβολών διαφημιστικών μηνυμάτων των προϊόντων του προγενέστερου σήματος μεταξύ του 2005 και του 2009, καθώς και των κονδυλίων που δαπανήθηκαν για αυτά. Από τον πίνακα αυτόν προκύπτει ότι, για την επίμαχη περίοδο, τα ως άνω τηλεοπτικά μηνύματα κυμάνθηκαν στο επίπεδο των 668 έως 934 προβολών κατ' έτος και κόστισαν από 358 700 ευρώ έως 476 300 ευρώ κατ' έτος. Τα στοιχεία αυτά, καίτοι είναι κρίσιμα, δεν άγουν στο συμπέρασμα ότι το προγενέστερο σήμα είναι γνωστό τουλάχιστον σε σημαντικό μέρος του οικείου κοινού. Αποτελούν, βεβαίως, ένδειξη. Αλλά δεν επαρκούν, καθεαυτά, για να αποδείξουν την απόκτηση διακριτικού χαρακτήρα εντονότερου του μέσου, καθόσον δεν υποστηρίζονται από στοιχεία τα οποία να αποδεικνύουν ότι τα επίμαχα τηλεοπτικά μηνύματα άσκησαν επιρροή στο κοινό το οποίο αφορούσε το προγενέστερο σήμα [βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2009, Lange Uhren κατά ΓΕΕΑ (Γεωμετρικά σχήματα στον δίσκο ωρολογίου χειρός), T-152/07, EU:T:2009:324, σκέψη 145 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

72 Τέλος, διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα αποδεικτικό στοιχείο, όπως έρευνες γνώμης, έρευνες αγοράς ή δηλώσεις επαγγελματικών ενώσεων, το οποίο να προσδιορίζει το τμήμα του ενδιαφερομένου κοινού το οποίο, λόγω του ως άνω σήματος, ταυτοποιεί τα προϊόντα ως προερχόμενα από την προσφεύγουσα. Επιπροσθέτως, όπως επισήμανε το τμήμα προσφυγών, τα προσκομισθέντα αποδεικτικά στοιχεία δεν παρέχουν καμία ένδειξη ως προς το μερίδιο αγοράς που κατέχει η προσφεύγουσα.

73 Κατά συνέπεια, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε, στο σημείο 50 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, καίτοι τα προσκομισθέντα στοιχεία αποδεικνύουν χρήση του προγενέστερου σήματος στη Γερμανία για αλλαντικά, εντούτοις δεν άγουν στο συμπέρασμα ότι το επίπεδο του διακριτικού χαρακτήρα αυτού του σήματος ήταν ανώτερο του μέσου. Πράγματι, το γεγονός ότι ένα σήμα χρησιμοποιείται εντός της Ένωσης από ικανού χρόνου δεν επαρκεί, καθεαυτό, για να αποδείξει ότι το ενδιαφερόμενο κοινό ταυτοποιεί τα προϊόντα ως προερχόμενα από συγκεκριμένη επιχείρηση χάρη στο ως άνω σήμα.

74 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι πρέπει να απορριφθούν τα προβαλλόμενα από την προσφεύγουσα αναφορικά με τον έντονο διακριτικό χαρακτήρα που φέρεται να έχει το προγενέστερο σήμα. Επομένως, ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε στο σημείο 47 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι, λόγω της ελλείψεως σημασίας του σημείου MINI WINI εξεταζομένου ως ολότητα, ο συμφυής διακριτικός χαρακτήρας του προγενέστερου σήματος ήταν μέσος.

75 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όταν το προγενέστερο σήμα είναι κοινοτικό σήμα, η κρίσιμη εδαφική περιοχή για την ανάλυση του κινδύνου συγχύσεως είναι το σύνολο της Ένωσης. Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη καθόσον δεν επικέντρωσε την προσοχή του κατεξοχήν στο ιταλικό κοινό. Υπενθυμίζεται επίσης ότι, όπως αποδείχθηκε προηγουμένως, το ενδιαφερόμενο κοινό, περιλαμβανομένου του ιταλικού, θα εκλάμβανε το στοιχείο «minimini» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ως απλή επανάληψη του όρου «mini».

76 Επιπροσθέτως, καίτοι είναι πιθανή η σύντμηση ενός σήματος [βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2015, Monster Energy κατά ΓΕΕΑ — Balaguer (icexpresso + energy coffee), T-61/14, EU:T:2015:750, σκέψη 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία], εντούτοις, όπως ήδη αποδείχθηκε στις σκέψεις 56 και 61 ανωτέρω, το στοιχείο «minimini» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση ήταν λιγότερο διακριτικό από το στοιχείο «beretta» του ως άνω σήματος και, επομένως, προσείλκυε λιγότερο την προσοχή του ενδιαφερόμενου κοινού. Επομένως, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αναφορικά με την τάση του καταναλωτή να συντέμνει το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση με αποτέλεσμα να συγκρατεί μόνο το στοιχείο «minimini», παραβλέποντας τα λοιπά στοιχεία.

77 Τέλος, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το στοιχείο «minimini» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν είναι το μόνο στοιχείο κειμένου το οποίο είναι απολύτως ευανάγνωστο κατά την έννοια της αποφάσεως της 20ής Οκτωβρίου 2009, Aldi Einkauf κατά ΓΕΕΑ — Goya Importaciones y Distribuciones (4 OUT Living) (T-307/08, EU:T:2009:409). Συγκεκριμένα, όπως αποδείχθηκε στις σκέψεις 56 και 61 ανωτέρω, το στοιχείο «beretta» του ως άνω σήματος δεν γίνεται λιγότερο αντιληπτό από το στοιχείο «minimini» του ίδιου σήματος. Επομένως, το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

78 Επίσης, διαπιστώνεται, κατόπιν όλων των προεκτεθέντων, ότι το σημείο του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση δεν συναποτελείται από την παράθεση της επωνυμίας της επιχειρήσεως της παρεμβαίνουσας και του προγενέστερου σήματος που πρακτικώς χρησιμοποιήθηκε κατά τρόπο πανομοιότυπο. Επομένως, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν αποδείχθηκε ότι το στοιχείο «minimini» του σήματος του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση κατείχε αυτοτελή διακριτική θέση κατά την έννοια της αποφάσεως της 6ης Οκτωβρίου 2005, Medion (C-120/04, Συλλογή, EU:C:2005:594).

79 Εν συμπεράσματι, επισημαίνεται, πρώτον, ότι το επίπεδο προσοχής του ενδιαφερόμενου κοινού για τα οικεία προϊόντα είναι μέσο. Δεύτερον, το προγενέστερο σήμα διαθέτει μέσο εγγενή διακριτικό χαρακτήρα για τους λόγους που εκτέθηκαν στη σκέψη 74 ανωτέρω. Τρίτον, υπενθυμίζεται ότι τα προϊόντα τα οποία αφορούν τα επίμαχα σήματα είναι πανομοιότυπα. Τέταρτον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 44 έως 64 ανωτέρω, τα ως άνω σημεία παρουσιάζουν χαμηλό βαθμό ομοιότητας από οπτικής, φωνητικής και εννοιολογικής απόψεως.

80 Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, προκύπτει ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν υφίστατο κίνδυνος συγχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 και, ως εκ τούτου, παρείλκε η εξέταση της αποδείξεως της χρήσεως.

81 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προέβαλε η προσφεύγουσα πρέπει να απορριφθεί.

82 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση καθόσον το τμήμα προσφυγών απέρριψε το αίτημα της προσφεύγουσας περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών σχετικά με τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες.

Επί των δικαστικών εξόδων

83 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα. Στην προκειμένη περίπτωση, δεδομένου ότι έκαστος των διαδίκων ηττήθηκε μερικώς, έκαστος εξ αυτών φέρει και τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση του τετάρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) της 14ης Φεβρουαρίου 2014 (υπόθεση R 1159/2013-4), καθόσον με αυτή απορρίφθηκε το αίτημα της Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG περί μεταρρυθμίσεως της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών σχετικά με τις υπαγόμενες στην κλάση 43 υπηρεσίες.**

2) **Απορρίπτει, κατά τα λοιπά, την προσφυγή.**

3) **Η Meica Ammerländische Fleischwarenfabrik Fritz Meinen GmbH & Co. KG, το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), καθώς και η Salumificio Fratelli Beretta SpA φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.**

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 4 Φεβρουαρίου 2016.

(υπογραφές)